

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Bc. Ing. L. V.**, zastoupený Mgr. Radkem Jamborem, advokátem se sídlem Jihlava, Telečská 1720/7, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2012, č. j. 30 A 36/2010 - 202,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Radku Jamborovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2904 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad v Polné vydal dne 20. 8. 2003 platební výměr č. j. 4057/2003-51, č. 0057/2003, jímž žalobci vyměřil místní poplatek v částce 330 Kč za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, vznikajících na území města Polná za rok 2003 podle ustanovení § 10b a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (dále jen „zákon o místních poplatcích“). Proti rozhodnutí Městského úřadu v Polné podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2003, č. j. KUJI 17711/2003 EO, odvolání žalobce zamítl.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 28. 11. 2006. Krajský soud nejprve žalobu usnesením ze dne 23. 9. 2008, č. j. 30 Ca 226/2006 – 35, odmítl jako opožděnou.

K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2010, č. j. 5 Afs 32/2009 - 105, výše uvedené usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud dostatečně nezabýval tvrzením žalobce, že se v době doručování napadeného rozhodnutí v místě doručení, tj. na adrese Č. B., P. O. II. 22, nezdržoval. Má-li být postaveno najisto, zda fikce doručení nastala, je třeba, aby krajský soud stěžovatele vyzval, nechť v souladu s negativní důkazní teorií tvrdí a prokáže, kde se konkrétně v době doručování, tj. od 4. 12. 2003 do 19. 12. 2003 zdržoval. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozhodnutí krajskému soudu vytkl, že při posouzení otázky, zda žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného byla podána včas či nikoliv, použil ustanovení nesprávného, na věc nedopadajícího procesního předpisu, a to správního řádu, ač měl otázku doručování posuzovat dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“).

V dalším řízení krajský soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 30 A 36/2010 – 202, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl, když po provedeném šetření dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného nebyla podána opožděně. Žalobce v daném případě na výzvu soudu doložil, kde v období od 4. 12. 2003 do 19. 12. 2003 pobýval, a to nájemní smlouvou uzavřenou mezi ním a p. M. R. a současně písemnostmi VZP Jihlava doručovanými v období měsíce listopadu 2003 na adresu N. B. 6, D. V. V otázce posouzení včasnosti žaloby krajský soud uzavřel, že s ohledem na zjištění soudu nemohla nastat fikce doručení ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 ZSDP doručením rozhodnutí žalovaného na adresu P. O. II. 22, Č. B. v prosinci 2003. Rozhodnutí žalovaného tedy bylo žalobci doručeno až dne 19. 10. 2006. Pokud tak žalobce podal žalobu ke krajskému soudu dne 28. 11. 2006, byla dodržena lhůta stanovená v § 72 odst. 1 s. ř. s. a žaloba byla podána včas.

Krajský soud se tedy předmětem sporu zabýval věcně, žalobní námitky však neshledal důvodnými. Žalobce měl v roce 2003 trvalý pobyt na adrese n. H. 1089, P. Z předloženého rozhodnutí ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce vyplývá, že v druhé polovině roku 2003 probíhalo řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce na adrese n. H. 1087 v P., přičemž z aktuálního výpisu z centrální evidence obyvatel bylo zjištěno, že jako místo trvalého pobytu bylo od 20. 1. 2004 vedeno sídlo ohlašovny městského úřadu. I kdyby měl žalobce již v roce 2003 na základě rozhodnutí městského úřadu Polná č. j. 3201/601/03/3 ze dne 1. 10. 2003 místo trvalého pobytu v sídle ohlašovny městského úřadu, nic by to na učiněných závěrech soudu nemohlo změnit. Pro stanovení poplatkové povinnosti je rozhodující pouze trvalý pobyt bez ohledu na faktický pobyt poplatníka. Žalobce měl v roce 2003 trvalý pobyt v P. (což v žalobních tvrzeních žalobce nijak nezpochybnuje), a proto byl povinen dle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích a čl. 2 písm. a) vyhlášky platit místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, bez ohledu na to, kde se v průběhu tohoto roku fakticky zdržoval. V daném případě tedy není rozhodné, zda byly služby poplatníkem skutečně využívány, či nikoliv. Místní poplatek by byl povinen platit i ten, kdo je v obci pouze administrativně hlášen k trvalému pobytu, avšak fyzicky se zde nezdržuje a logicky tedy ani nemůže být původcem komunálního odpadu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 175/2006 - 117 ze dne 31. 1. 2008). Důvody, pro které mohl být v roce 2003 poplatník osvobozen od poplatku, jsou stanoveny v čl. 4 obecně závazné vyhlášky o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na území města Polná, schválené zastupitelstvem města Polná dne 6. 12. 2001, ve znění vyhlášky č. 1/03, schválené zastupitelstvem města Polná dne 16. 12. 2002 s účinností od 1. 1. 2003. Pobírání sociální podpory ani trvalý pobyt v sídle ohlašovny nebyly důvodem pro osvobození od poplatku dle vyhlášky. Žalobci tedy žádný důvod pro osvobození od poplatku v r. 2003 neshledal. Uplatněné žalobní námitky krajský soud neshledal důvodnými.

pokračování

Žalobce (dále též „stěžovatel“) rozsudek krajského soudu napadl předmětnou kasační stížností, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že paralelně s daným případem probíhá soudní spor mezi stěžovatelem a Městským úřadem Polná o zrušení trvalého pobytu. V rámci uvedeného sporu se stěžovatel domáhá, aby mu nebyl úředně zrušen trvalý pobyt na adrese N. H. 1087, P., kde společně se svou družkou, p. Š., dlouhodobě žil. Družka po čase podala Městskému úřadu v Polné návrh na zrušení trvalého pobytu stěžovatele převážně z osobních důvodů, a to poté, co ho přestala do bytu pouštět. Stěžovatel se od té doby snaží prokázat, že jeho vystěhování ze společně užívaného bytu bylo protiprávní a snaží se dosáhnout navrácení stavu, který tu byl v roce 2002, tj. že bude s konečnou platností zaevidován jeho trvalý pobyt na adrese N. H. 1087, P. Po celou dobu sporu úřad v souladu s realitou tvrdí, že se stěžovatel v P. dlouhodobě nezdržuje, ale současně paradoxně trvá na tom, že má za období, ve kterém bylo prokázáno, že se v obci nezdržoval, zaplatit místní poplatek za nakládání s odpadem.

Nezákonnost, nemorálnost a nespravedlnost stěžovatel shledává v tom, že mu městský úřad poplatek neprominul, ačkoli žádal o odstranění tvrdosti s odůvodněním, že se v místě nezdržuje, pobírá sociální podporu a odpad fakticky neprodukuje.

Umístění trvalého pobytu občana na adresu městského či obecního úřadu slouží podle stěžovatele toliko k evidenčním účelům a nemělo by zakládat nárok města nebo obce na vybírání poplatku za nakládání s odpadem. Je vysoce pravděpodobné, že daný občan nemá v místě obce či města reálné místo, ve kterém by bydlel, a proto je zcela nepřijatelné, aby byl ze strany města nebo obce uvedený poplatek vybírán. Uvedený princip byl podle stěžovatele městským úřadem aplikován na následující roky 2004 a 2005 a stěžovatel je přesvědčen, že tak mělo být postupováno i v jeho případě, neboť součástí principu dobré veřejné správy je i to, aby občanům bylo v obdobných případech měřeno stejným metrem a aby tak činnost veřejné správy byla pro každého předvídatelná.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Jako zákonný důvod pro podání kasační stížnosti stěžovatel prostřednictvím svého zástupce označil ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Krajský soud žalobní námitky stěžovatele neshledal důvodnými, když mimo jiné konstatoval, že pro stanovení poplatkové povinnosti je rozhodující pouze trvalý pobyt bez

ohledu na faktický pobyt poplatníka. Stěžovatel měl v roce 2003 trvalý pobyt v P., a proto byl povinen dle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích a čl. 2 písm. a) vyhlášky platit místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, bez ohledu na to, kde se v průběhu tohoto roku fakticky zdržoval. V daném případě tedy není rozhodné, zda byly služby poplatníkem skutečně využívány, či nikoliv. Místní poplatek by byl povinen platit i ten, kdo je v obci pouze administrativně hlášen k trvalému pobytu, avšak fyzicky se zde nezdržuje a logicky tedy ani nemůže být původcem komunálního odpadu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 175/2006 - 117 ze dne 31. 1. 2008).

Argumentace stěžovatele, že umístění trvalého pobytu občana na adresu městského či obecního úřadu slouží toliko k evidenčním účelům a nemělo by zakládat nárok města nebo obce na vybírání poplatku za nakládání s odpadem, je v posuzované věci nerozhodná a bezpředmětná, neboť krajský soud v daném případě ohledně skutkového stavu vycházel z aktuálního výpisu z centrální evidence obyvatel, kde bylo zjištěno, že jako místo trvalého pobytu stěžovatele bylo vedeno sídlo ohlašovny městského úřadu až od 20. 1. 2004. Závěr krajského soudu, že stěžovatel měl v roce 2003 trvalý pobyt na adrese n. H. 1089, P., je správný a stěžovatel jej v kasační stížnosti ani nenapadá.

Z důvodu, že krajský soud v daném případě vycházel z toho, že stěžovatel měl v roce 2003 trvalý pobyt na adrese n. H. 1089, P., je v posuzované věci nerozhodná a bezpředmětná i kasační námitka stěžovatele, že městský úřad v letech 2004 a 2005 nevybíral poplatek za nakládání s odpadem u osob s trvalým pobytem na adrese městského či obecního úřadu a stěžovatel je přesvědčen, že tak mělo být postupováno i v jeho případě za rok 2003, neboť součástí principu dobré veřejné správy je i to, aby občanům bylo v obdobných případech měřeno stejným metrem a aby tak činnost veřejné správy byla pro každého předvídatelná.

Kasační námitka nezákonnosti, nemorálnosti a nespravedlnosti spatřovaná ve skutečnosti, že městský úřad poplatek neprominul, ačkoli stěžovatel žádal o odstranění tvrdosti s odůvodněním, že se v místě nezdržuje, pobírá sociální podporu a odpad fakticky neprodukuje, není důvodná.

Krajský soud k otázce osvobození stěžovatele od místního poplatku v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že důvody, pro které mohl být v roce 2003 poplatník osvobozen od poplatku, jsou stanoveny v čl. 4 vyhlášky. Pobírání sociální podpory ani trvalý pobyt v sídle ohlašovny nebyly důvodem pro osvobození od poplatku dle vyhlášky. Stěžovateli tedy podle krajského soudu žádný důvod pro osvobození od poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů v r. 2003 nesvědčil. S tímto jeho závěrem nejvyšší správní soud souhlasí.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému v tomto soudním řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Stěžovateli byl k ochraně jeho zájmů pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ustanoven zástupcem advokát Mgr. Radek Jambor se sídlem advokátní kanceláře v Jihlavě, Telečská 1720/7. Dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským

pokračování

soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Advokát ustanovený v řízení o žalobě tak zastupoval stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát zaslal soudu vyčíslení nákladů řízení ve věci stěžovatele, kde žádal na nákladech právního zastoupení celkem 8436 Kč, a to za tři úkony právní služby, 3 x režijní paušál, náhradu za použití osobního automobilu dne 12. 4. 2012 na cestu Jihlava – Brno a zpět a náhradu za promeškaný čas. Z vyčíslení nákladů řízení ze dne 14. 8. 2012 je zřejmé, že ustanovený zástupce vyčísлил ve svém nároku i náklady řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného před krajským soudem. Nejvyšší správní soud však v daném případě rozhodoval pouze o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Postupoval při tom podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a vycházel přitom ze skutečností zřejmých ze spisu a z vyčíslení nákladů řízení ustanoveným zástupcem. V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud jako důvodně vynaložené náklady uznal vypracování kasační stížnosti. První porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení byla realizována již v řízení o žalobě před krajským soudem. Ustanovenému advokátu tak byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč, spolu s náhradou hotových výdajů v částce 1 x 300 Kč, a částka 504 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková částka přiznané odměny tak činí 2904 Kč a bude vyplacena ustanovenému zástupci stěžovatele z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu